

Svart djupgrav

Det är farligt att surfa i oväder. Vågorna är så oerhört grymma och obarmhjärtiga. Du kommer att drunkna ifall du går ut i det här vädret, gastar tankarna av mammas röst i huvudet. Och här är jag, omgiven av ett oändligt och svart dunkel med havets abyss som långsamt sväljer mig i sitt stora gap. Jag kan fortfarande se allt så tydligt. Känna allt så tydligt. Hur vågorna känslolöst bröt surfbrädan på mitten. Hur jag flög upp i luften och sedan blev helt vattendränkt av våldsamma svallvågor. Hur jag slog huvudet i korallerna och sedan såg hur vattnet färgades rött av blod. Hur något drog mig längre och längre ned i havets undervärld, ända tills jag inte längre kunde se den alltmer falnande ytan.

Men återblickarna blir allt oklarare ju längre ner jag sjunker. Vattentrycket äter mig levande, från insidan ut. Lungorna stramar åt och revbenen krossas långsamt. *Så otroligt långsamt.* Bröstkorgen bränner likt lava och halsen kliar och sticker. *Jag måste andas. Jag måste andas. Jag måste andas,* ekar det plågsamt i mitt huvud. Ett ständigt behov av att öppna munnen hugger likt knivar inombords. Otydliga bilder av min familj flimrar som en videospelare på näthinnan. Deras ansikten känns främmande och oigenkännliga men ändå så underligt bekanta. För en sekund kan jag nästan känna mammas varma händer på min hud, men jag förstår att det är hypotemin som har börjat omfamna mig. Den ger upphov till en varm sensation som vandrar genom hela kroppen och fyller mig med en feberliknande förnimmelse.

Jag tittar trött ned och ser endast det där mörkret. Den där gränslösa svartheten som jag snart kommer att spendera en evighet i. Jag kan känna mitt mjuka, långa hår när det snuddar vid min bara hud. Yrsel får omgivningen att verka falsk och överklig. Märkligt nog så är det ändå något idylliskt i det hela. Mitt huvud töms drastiskt på det vanliga mullrandet av tankar och dunklet ger mig en känsla av ro. Men jag offerar också så mycket annat. Minnena av min familj. Deras röster, lukter och utseenden känns nu bara som ett svagt minne. En fånig tanke av min lillasysters födelsedag springer snabbt förbi på näthinnan. Den rusar snabbt och jag hinner knappt förstå vad den säger. *Leksak. Födelsedag.* Men bland stannar tanken upp och ger mig ett snabbt hugg av insikt. *Hon skulle ha fyllt fyra idag. Jag undrar om mamma och pappa köpte den där nallen hon ville ha?* Men i nästa stund försvinner tanken igen ut i den döende sfären som är mitt egna medvetande. Och så fortsätter det ett tag, likt hundratals vilda och snabba hästar som jag inte lyckas tygla. Jag hinner inte processa dem, utan bara se när de krockar in i varandra och skapar ett inre, omtumlande kaos. En överväldigande känsla av förvirring väller över mig.

Nu kan jag känna hur deras ansikten försvinner från mitt minne helt. Jag klarar inte ens av att framställa ordet *mamma* eller *pappa* på retinan. Den brännande sensationen i min bröstkorg blir värre och vattentrycket äter mitt hjärta med sina vassa tänder. Blodådrorna krossas och den obeskrivliga smärtan får mig att vilja skrika. Hjärtslagen låter långsammare och långsammare. *Bom. Bom. Bom. Bom...*, hör jag oavbrutet och undrar när det ska upphöra för gott. Tillslut kan jag känna hur spasmliknande reflexer kommer över mig och får munnen att öppnas. Saltvatten strömmar in och äter upp det sista som finns kvar. Mitt nästan döda hjärta slår sina sista slag. *Bom. Bom. Bom,* hör jag ekande i mitt huvud klarare än någonsin. Det svartnar för ögonen och jag vet att jag håller på att dö.

Vatten strömmar slutligen upp genom mina näsborrar och jag gör mig redo för att dö. Men precis innan mitt hjärta hinner stanna är det något fantastiskt som sker. Vattnet åker upp i min näsa för att kväva mig, men istället så omvandlas det till syre. Likt ett mirakel byggs mina ådror upp igen och fylls med nytt, färskt och varmt blod. Trycket om mina revben och lungor släpper och mitt medvetande blir allt klarare. Jag återfår min synförmåga och blir förvånad av hur skarpt allt är. *Jag kan andas. Jag kan faktiskt andas. Hur är det möjligt?*

Minnena av min familj rusar tillbaka och deras namn ekar i mina tankar. *Mamma Caddie. Pappa William. Lillasyster Eden. Mamma Caddie. Pappa William. Lillasyster Eden.* Trots det otroliga vattendjupet kan jag andas lika naturligt som på land. Mitt huvud känns lättare och min kropp verkar sväva, som om vattnet inte längre har några tyngdagar. Den övermannande frihetskänslan får en omåttlig lycka att pulsera genom varje åder, muskel och ven.

Jag kan återvända till dem. Men tänk om dem tror att jag är död? En nyfunnen styrka ger mig förmågan att snabbt börja simma uppåt, men efter bara några sekunder kan jag känna hur något tynger mig ned. En besynnerlig och kittlande sensation reser sig från min midja och ner till mina tår. När jag vänder blicken nedåt kan jag skymta blåa, glimmande och vackra fjäll som börjar växa över mina ben. Ett lager av tjock hud växer mellan benen och gör dem hopfogade. Innan jag vet ordet av det är dem inte längre där.

Det är en fena.